

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3462/2020
18.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића, Слађане Накић Момировић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из..., коју заступа Анита Илић, адвокат из ..., против туженог Клиничко болничког центра „Др Драгиша Мишовић-Дедиње“ Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, ради исплате минималне зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1912/20 од 07.08.2020. године, у седници већа одржаној 18.01.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1912/20 од 07.08.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1912/20 од 07.08.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3870/18 од 13.12.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезан тужени да јој на име мање исплаћене зараде за период од августа 2015. године закључно са јануаром 2019. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, који су ближе наведени у овом ставу изреке, као и да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд у корист тужиље уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у року од 15 дана од достављања преписа пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 49.500,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1912/20 од 07.08.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и наведена првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Полазећи од разлога због којих је тужеи изјавио ревизију, Врховни касациони суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужени о томе приложио одговарајуће пресуде. Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Врховни касациони суд указује да је циљ исплате минималне зараде да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 17.12.2018. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић